

Το κλίμα είναι θερμό που έλεγε και μια κίσσα ¹ εν μέσω καταλήψεων του 2006. Η επίδραση των ακτίνων του ηλίου στον ανθρώπινο οργανισμό αναπόφευκτα προκαλεί και πάλι μια ανάδυση της επιθυμίας για έρωτα, για εκ νέου εξερεύνηση των χαμένων δεσμών μας με τη φύση, για ξεκούραση και δημιουργία, επιθυμία ωστόσο η οποία έρχεται σε σύγκρουση με την συγκυρία της προσήλωσης στο «ιερό δισκοπότηρο» της εξεταστικής, που είναι τόσο κοντά και υπόσχεται μια καλύτερη μετά-πανεπιστήμιον ζωή. Κολοκύθια. Οι φοιτητές διχασμένοι ανάμεσα στην επιθυμία τους και στους καταναγκασμούς που τους επιβάλλονται, βουτηγμένοι ως το λαιμό στα σκατά άφησαν τους περασμένους μήνες -τους γεμάτους απεργίες- να πάνε χαμένοι.

Είμαστε οι προφήτες της επίθεσης στην αδράνεια και στην ηττοπάθεια. Οι προάγγελοι του χάους...

Οι επαγγελματίες πολιτικοί

Η Ε.Α.Α.Κ. στη σχολή μας εκφράζει μια πολύ συγκεκριμένη αντίφαση. Αλλά ας ξεκινήσουμε από κάπου αλλού. Δύο τάσεις στο εσωτερικό της. Από τη μια η τάση που ήθελε 3ήμερη κατάληψη και από την άλλη οι «μία μέρα κατάληψη», που τελικά επικράτησε και κυριάρχησε και στο σύλλογο. Αμφότερες ωστόσο μίλαγαν για πανελλαδική πορεία και συντονισμό τη στιγμή που στη σχολή έγιναν φορείς μιας ηττοπαθούς λογικής που στον «πυρήνα» της έλεγε «ε, τι να κάνουμε δεν είναι ώριμες οι συνθήκες, δε θέλει ο κόσμος». Αλλά οι συνθήκες έχουν ξελαρυγγιαστεί να φωνάζουν «ανώριμοι είστε και φαίνεστε!». Και εδώ έχουμε να κάνουμε με ένα ζήτημα που πολλές φορές είχε προκύψει και συζητηθεί τις 2 περασμένες χρονιές (το κίνημα έχει φροντίσει να διατηρήσει και να καταγράψει τη μνήμη του, ας το εκμεταλλευτούμε αποφεύγοντας να κάνουμε τα ίδια λάθη). Συντονισμός τίνος πράγματος, και με βάση ποιο περιεχόμενο; Απ' τη μια έχουμε τις *μαξιμαλιστικές αυταπάτες του συντονισμού και της πανελλαδικής πορείας*, κι απ' την άλλη καταλήψεις για κλάματα (διήμερες και τριήμερες, καθοδηγούμενες στη συντριπτική τους πλειοψηφία από στρατευμένους αριστεριστές, άδειες από κόσμο και χωρίς τη ζωντάνια και τη δημιουργικότητα που βιώσαμε στις «προηγούμενες φάσεις») και *συνελεύσεις με ηττοπαθή πλαίσια*, άνευρες χωρίς σαφή προοπτική. Μα τι σκατά συντονίζουν αυτοί οι συντονιστές; Όμως η ηττοπάθεια είναι μεταδοτική. Το κύρος που δυστυχώς έχει το σχήμα στη σχολή μας (πιθανόν και σε αρκετές άλλες) δρέποντας την επικαρπία της συμμετοχής στις περασμένες καταλήψεις, σε συνάρτηση με την ποσοτική (αριθμός μελών) παρουσία του στην πολιτική, έχει ως αποτέλεσμα, να παίζει τελικά σημαντικό ρόλο στο τι θα κάνουν οι λοιποί αριστεριστές και σταλινικοί. Μία μέρα λέει ο εσακίτης; => ουφ ευτυχώς. Τρεις μέρες λέει; => ωχ, πρέπει να ακολουθήσουμε κι εμείς (μη σπάσουμε και το πλαίσιο). Δεν έχουμε αυταπάτες ότι οι δύο παραπάνω τάσεις θα συγκρουστούν. Άλλωστε -για να επανέλθουμε και στην αντίφαση- κανένας δε θα πάρει την πρωτοβουλία να «εκθέσει» το σχήμα με μια διάσπαση. Και για το καλό του σχήματος η πράξη -δηλ. το κίνημα- αναβάλλεται.

Η Π.Κ.Σ. δεν πρόκειται να στηρίξει, αν δεν αρχίσει στο εσωτερικό της να γίνεται αντιπολίτευση (αν δηλαδή δεν αρχίσουν οι διαγραφές κνιτών όπως έγινε το 2006) και το πολιτικό κόστος να είναι σημαντικό ². Να μη λέμε τα αυτονόητα.

ΠΑΣΠίτες, ΠΑΣΠίτες, πράσινοι ΔΑΠίτες!

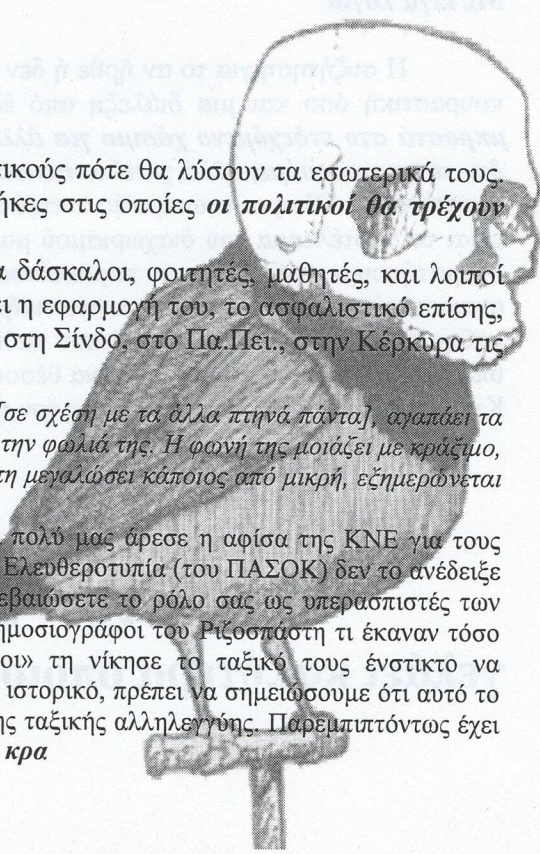
Οι «Ανώριμες» (The Immatures)...

Δικιά μας υπόθεση δεν είναι να περιμένουμε τους πολιτικούς πότε θα λύσουν τα εσωτερικά τους. Δικιά μας υπόθεση είναι να δημιουργήσουμε εκείνες τις συνθήκες στις οποίες *οι πολιτικοί θα τρέχουν πίσω από το κίνημα*. Θα τρέχουν και δε θα φτάνουν.

Η κυβέρνηση φαίνεται πως θεωρεί ότι δυο χρόνια τώρα δάσκαλοι, φοιτητές, μαθητές, και λοιποί εργαζόμενοι κάνουνε πλάκα. Ο νόμος πλαίσιο πέρασε και αρχίζει η εφαρμογή του, το ασφαλιστικό επίσης, οι μπάτσοι και οι φίλοι τους ως συνήθως δολοφονούν -στο Τ.Ε.Ι. στη Σίνδο, στο Πα.Πει., στην Κέρκυρα τις

¹ *Garrulus glandarius*, πτηνό, έχει ιδιαίτερα αναπτυγμένη νοημοσύνη [σε σχέση με τα άλλα πτηνά πάντα], αγαπάει τα έντονα χρώματα και τα λαμπερά αντικείμενα, και συχνά στολίζει με αυτά την φωλιά της. Η φωνή της μοιάζει με κράξιμο, ωστόσο μπορεί να μιμηθεί φωνές άλλων πουλιών, ακόμα και ζώων. Αν τη μεγαλώσει κάποιος από μικρή, εξημερώνεται και δένεται με τον άνθρωπο [πηγή: ηλεκτρονική βιβλιοθήκη wikipedia]

² Να πούμε εδώ, συμπληρωματικά και στην πρώτη υποσημείωση, ότι πολύ μας άρεσε η αφίσα της ΚΝΕ για τους εργάτες γης στη Μανωλάδα (φράουλες). Αν θυμόμαστε καλά, η αστική Ελευθεροτυπία (του ΠΑΣΟΚ) δεν το ανέδειξε το θέμα; Και μετά ως πιστοί υπηρέτες του θεάματος τρέξατε να επιβεβαιώσετε το ρόλο σας ως υπερασπιστές των αδικημένων καλώντας παμπελοποννησιακό συναγερμό; Οι έμμοισθοι δημοσιογράφοι του Ριζοσπάστη τι έκαναν τόσο καιρό; Μάλλον την ιδεολογική τους επιθυμία να είναι «πρωτοπόροι» τη νίκησε το ταξικό τους ένστικτο να λουφάρουν! Επειδή πάντως εμάς το κόμμα που μας ενδιαφέρει είναι το ιστορικό, πρέπει να σημειώσουμε ότι αυτό το κόμμα κατάφερε και αύξησε στους μισθούς και έμπρακτη εφαρμογή της ταξικής αλληλεγγύης. Παρεμπιπτόντως έχει και στη Λέρο μετανάστες, εκεί δεν παίζει πανδωδεκανησιακή; *κρα κρα κρα*

προάλλες, και αλλού καθημερινά- τα Μ.Μ.Ε. υπερασπίζονται πρυτάνεις που «χαροπαλεύουν» ενώ μέχρι πριν κάνοντας θεσμική αντιπολίτευση μίλαγαν για «καζάνια που βράζουν», «εκρηκτικά σκηνικά στην παιδεία» και άλλες αηδίες που υπήρχαν μόνο στα κεφάλια των δημοσιογράφων τους και που εμείς όντας απασχολημένοι με μαθήματα δεν είχαμε φυσικά δει πουθενά. Τώρα έρχεται η στιγμή που οι φοιτητές θα νιώσουν τη **βία του εκπαιδευτικού συστήματος σε όλο της το μεγαλείο**. Μετά από έναν χρόνο εξαντλητικής πειθάρχησης στους μηχανισμούς του πανεπιστημίου και της φοιτητικής εργασίας, θα μας υποχρεώσουν για έναν ολόκληρο μήνα, να κλειστούμε σε σπίτια και σε ασφυκτικά δωμάτια εστιών, σε αναγνωστήρια που φέρουν την οσμή του πνευματικού και σωματικού μας θανάτου, θα μας βάλουν στη σειρά και θα μας εξετάσουν σε ένα μάτσο άχρηστες και ενίοτε επικίνδυνες πληροφορίες, θα υπολογίσουν την αξία μας καρφώνοντας μας τις βαθμολογίες σε «αναλυτικές» και πίνακες αποτελεσμάτων λες και είμαστε αρνιά στην κρεαταγορά, ύστερα σε λαμπρές τελετές θα συγχαρούν όσους από εμάς κατάφεραν να πάρουν πτυχία σκοτώνοντας ένα κομμάτι του δημιουργικού εαυτού τους και θα τους πετάξουν στην κρεατομηχανή της αγοράς, στην πληρωμένη με ψίχουλα εξειδίκευση, ή στην ανεργία. Αυτές δεν είναι ώριμες συνθήκες, αυτές έχουν σαπίσει! Και μαζί με τις συνθήκες κοντεύουμε να σαπίσουμε και εμείς.

Δεν είμαστε διατεθειμένοι να βλέπουμε τη ζωτική μας ενέργεια να χάνεται σε δραστηριότητες που είναι έξω από εμάς. Δεν είμαστε διατεθειμένοι να δουλεύουμε σε αλλοτριωτικές εργασίες, χωρίς περιεχόμενο, να επαναλαμβάνουμε τους ίδιους μονότονους κύκλους σπίτι - δουλειά - κατανάλωση - σπίτι, σαν χάμστερ σε κλουβιά, για ψίχουλα μέχρι τα βαθιά γεράματα και μετά να περιμένουμε πότε θα πεθάνουμε επιβιώνοντας με τα απομεινάρια από τις πετσοκομμένες μας συντάξεις. Τα πράγματα είναι απλά. **Ψήφισαν και εφαρμόζουν το νόμο πλαίσιο ο οποίος είναι σκατά**. Θα τον πάρουν πίσω. Δε θα μπορούμε σε ηλίθιες συζητήσεις για εκλογές πρυτάνεων και επιτροπές διοίκησης των πανεπιστημίων. Δε μας αφορούν. Αυτό που μας αφορά είναι ότι δε θέλουμε να πληρώνουμε για βιβλία, δε θέλουμε να πληρώνουμε για σίτιση, στέγαση, μεταπτυχιακά δε θέλουμε να πληρώνουμε για τίποτα. Δε θέλουμε να ενδώσουμε στην εντατικοποίηση της πανεπιστημιακής εκπαιδευτικής καταστολής και ο νόμος έχει δηλώσει ήδη τις ενστάσεις του. **Θα τον καταργήσουμε**. Ο υπουργός αφού αποσύρει το νόμο, κατόπιν γονατιστός (αν δε του έχουμε κόψει τα πόδια), θα μας παρακαλέσει να περιοριστούμε στα της παιδείας. Εμείς θα αμφισβητήσουμε το μέλλον που μας ετοιμάζουν και την εργασία που ήδη κάνουμε. Θα βάλουμε στο στόχο μας την ασφαλιστική μεταρρύθμιση. Αφού μας προσφέρουν αυξήσεις σε μισθούς, μείωση των ορίων συνταξιοδότησης, αφού κάνουν όλα τα επαγγέλματα βαρέα και ανθυγιεινά και πολλαπλασιάσουν τα επιδόματα για να μας γλύψουν και να μας πείσουν να επιστρέψουμε στον κανονικό ρυθμό, εμείς θα τους πούμε ότι αυτά δεν μας φτάνουν. Θα κινητοποιήσουν και την αστυνομία, αλλά εμείς θα έχουμε στο πλάι μας εργαζόμενους που θα βγουν ξανά σε απεργίες, χωρίς καν να προλάβουμε να τους το ζητήσουμε...

Οι εχθροπραξίες δεν τελείωσαν κι ούτε πρόκειται να τελειώσουν σύντομα. Όποιος πιστεύει πως θα βρει την ησυχία του σε αυτήν την παροδική ηρεμία, είτε βρίσκεται σε λάθος στρατόπεδο είτε είναι βαθιά νυχτωμένος. Είμαστε οι προάγγελοι της επίθεσης στην αδράνεια και την ηττοπάθεια. Θέλουμε πόλεμο και τον θέλουμε εδώ και τώρα.

Με λίγα λόγια

Η συζήτηση για το αν ήρθε ή δεν ήρθε η κατάλληλη ώρα για καταλήψεις είναι τόσο αδιάφορη και κουραστική όσο και μια διάλεξη από έδρας στις 8 το πρωί. **Ο τρόμος του υποταγμένου ανθρώπου μπροστά στο ενδεχόμενο χάσιμο για άλλη μια φορά της εξεταστικής περιόδου μας εξοργίζει, όχι γιατί δεν τον κατανοούμε, αλλά γιατί αντανακλά εκείνο ακριβώς το κομμάτι του εαυτού μας που θέλουμε να σκοτώσουμε**. Όλες οι εσωτερικές αντιφάσεις που βιώνουμε στη σχιζοφρενική ζωή μας στον καπιταλισμό, είναι το αποτέλεσμα του διαχωρισμού μας από τους άλλους. Για να σπάσει αυτός ο διαχωρισμός, για να σταματήσουμε να είμαστε παραπαίουσες ατομικότητες γεμάτες νευρώσεις, για να μην είμαστε αναγκασμένοι εν τη απουσία κοινωνικής κίνησης να κάνουμε πολιτική, για να αντικαταστήσουμε τις καθημερινές άθλιες υποχωρήσεις που καθένas από εμάς κάνει μπροστά στην ανάγκη για επιβίωση είμαστε υποχρεωμένοι για άλλη μία φορά να θέσουμε τη ζωή σε κίνηση. Το αντίθετο της κίνησης είναι η ακινησία. Κι όποιος μένει πολύ καιρό ακίνητος τον τρώνε τα σκουλήκια...

**Στον ταξικό πόλεμο,
γελάει καλύτερα όποιος γελάει τελευταίος.**

